

«ЙОГО СЛОВО ЗАВЖДИ ВІДКРИТЕ, ДОСТУПНЕ, ЗРОЗУМІЛЕ...»
(до 85-річчя від дня народження Георгія Шевченка)

**Поети Валерій Гончаренко (ліворуч), Георгій Шевченко (у центрі),
Леонід Народовий (крайній праворуч)**
м. Кіровоград. Кін. 60-х рр. XX ст.

Георгій Шевченко
2000-і рр.

Георгій Петрович Шевченко – поет, прозаїк, журналіст, член Національних спілок журналістів та письменників України. Відомий не лише на Буковині, в Україні, а і за її межами.

Побачив світ 31 березня 1937 року в селі Зелене Компаніївського району Кіровоградської області.

Хлопець ходив у ту саму школу, яку свого часу закінчив відомий письменник Віктор Близнець. Їх обох навчала мати Георгія Ольга Микитівна, яка була директором Першотравенської середньої школи. Батько Петро Філімонович працював рахівником, обліковцем машинно-тракторної станції, секретарем сільської ради. Довгими зимовими вечорами він завжди читав своїм дітям, яких було п'ятеро, українські книжки.

Г. Шевченко пишався тим, що з його малою батьківщиною пов'язані імена письменників Юрія Яновського, Івана Микитенка, Віктора Близнеця, Вільяма Лігостова.

У 1979 році наш земляк закінчив Уманський сільськогосподарський інститут. Працював агрономом, кореспондентом газет «Серп і молот» Знамянського, «Зоря комунізму» – Кіровоградського районів, директором районного Будинку культури,

редактором радіогазети «Голос хлібороба», кореспондентом газети «Дніпровські вогні», кіровоградського обласного радіо, відповідальним секретарем газети «Прапор перемоги» Жовтневого району Миколаївської області, директором будинку відпочинку суднобудівного заводу «Океан» тієї ж області. Окрім згаданих видань Георгій Петрович своєю творчістю долучався до роботи в телекомпанії ТВА, в редакції обласної «Книги пам'яті».

Писати Георгій почав ще в 10 років. Згодом активно друкувався на шпальтах районної газети. Вважав себе справжнім поетом, аж поки не прийшов зі своїми віршами у Кіровоградське літературне об'єднання, очолюване Віктором Погрібним. З усіх його віршів для друку відібрали лише кілька, у тому числі й «За містом камінь рвуть». Оскільки прізвище майбутнього письменника в літературних колах було ще невідомим, його так і називали «той, що за містом камінь рве...».

Шевченко належав до когорти кіровоградських шістдесятників. Більшу частину свого кіровоградського періоду присвятив журналістиці, працюючи у місцевих засобах масової інформації. Георгій Петрович мав шорсткий характер та запальну вдачу, що неабияк сприяло тому, аби він став не надто зручним для обласного партійно-номенклатурного офіціозу. У поетовій поведінці почали простежуватися національно-свідомі риси як у повсякденному житті, так і в творчості. Це, звичайно ж, не могло не позначитися на його професійній діяльності – доводилося часто міняти місця роботи.

З 1983 року журналіст-літератор жив і працював у Чернівцях, де й помер 11 лютого 2020 року.

З-під його пера вийшло понад два десятки прозових та поетичних видань, в тому числі для дітей дошкільного та шкільного віку. Він автор збірок поезії «Веселики» (1970), «Моя магістраль» (1978), «Молода зміна» (1995), «Лелеча пам'ять» (1996), «Дивина молодого вина» (1999), «Веселий березень» (2002), «На чорнім базальті болю» (2005), «Свято першого яєчка» (2008), «Поет у законі» (2014); автор історичної повісті «Харко Чепіга» (1992), збірника повістей і оповідань «Білий кінч Івана Іваніва» (2006), роману «Неприборканий вигнанець» (2007), збірника сатири і гумору «Ячня під ліфчиком» (2012), збірки віршів для дітей «Лісові жмурки» (2012) та ін.

Поезії Г.П. Шевченка увійшли до колективних збірок, антологій: «Молода пісня» (1965), «Вітрила» (1971), «Там, де Ятрань» (1972), «П'яте колесо» (2002), «Ai caduti di le guerre» (2002), «Українська ластівка» (2004), «Золоте поле» (2009), «Літературна Кіровоградщина» (2010), «Блакитні вежі» (2011).

Перекладав кабардино-балкарських поетів, з осетинської, казахської, білоруської мов. Твори Г. Шевченка друкувалися в Болгарії, Італії.

До цього можна додати, що Георгій Шевченко виступав популяризатором творчості таких майстрів пера як: Валерій Гончаренко, Антоніна Корінь, Володимир Могилюк та ін.

Він дипломант конкурсу «Поезія – за мир», нагороджений однойменною медаллю в Мілані (Італія) (2002), лауреат літературно-мистецької премії імені Сидора Воробкевича (2010).

Читати вірші Георгія Шевченка потрібно не вголос, а через серце, щоб збагатитися духовно, поринути в історію рідного краю. Його поезія, проникнута любов'ю та патріотизмом до рідної України, залишається актуальною і донині.

ВІТЧИЗНІ

Тобі, Вітчизно, на вівтар,
На славу рідної Вкраїни,
Віддам палкого серця жар,
Лишуся вірним до загибуні.

Я весь – в тобі, а ти – в мені,
В крові неспокоєм нуртуєш,
Крізь голоси своїх синів
І мій, хоч інколи, почувеш.

Вітчизно-матінко, коли
Тебе не зможу величати,
Відкрий в безодню шир і глиб,
Не дай бездумному мовчати,

І я, згоряючи в огні,
Тебе навіки возвеличу.
... Я весь – в тобі, а ти – в мені.
Обом нам вітер ув обличчя!

Наталія Мельниченко, науковець музею